

troer jeg, at jeg gjorde et Forsøg derpaa, saa stor Deel tager jeg i denne fortræfflige Mand's Vel. Mit Hierte stielver ved den Tanke, at hver kommende Time kan, efter mit Begreb om Egtestanden, stille ham ved sin velfortiente Lykzalighed, siden han i den maaskee gjør det store Løfte, som man saa snedigen søger at udløkke af ham. Jeg omsabner min Sophia, og veed ikke om jeg skal ønske hende en god Nat eller Morgen, siden det alt begynder at dages; thi foruden det, at man her i Byen gjør Nat til Dag, saa har den Fornøjelse at meddele hende mine Tanker holdt mig længe munter, men nu begynder Sovnen at trykke Øynene sammen paa

Hendes

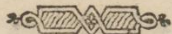
Hengivne
Henriette S...

Ottende Brev.

Melicourt til Tourville.

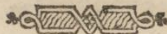
Hvad i al Verden tænker du paa, at du ikke kommer tilbage? Er det nu Tid at vade Moeserne igiennem for at viise din Færdighed i at ødelegge Uskyldige og betegne dine Fodspor med Blod og Undergang, da alle retskafne Patrioter opfordres til at anvende deres yderste Kræfter til at skaffe Dyd og Redelighed sin velfortiente Belønning ved eenstemmigen lat erkende den store og kielke Dorsan for den værdigste, til at beklæde den første Ministers Plads i Greve Blarneys Sted.

Jeg

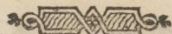

Jeg veed vist, at dit Evar bliver: at du i denne Post ganske forlader dig paa min Iver og Hengivenhed for hans Excellence, og jeg skal sikkert ogsaa giøre mit til at erhverve mig hans Hønhagelse ved de meest overtydende Prøver paa, at Hofmændenes Hoveder ikke ere saa aldeles tomme og ubrugelige, som han har troet. Men hvorom alting er, saa synes det dog, som om han for denne Gang ikke blev Minister; Tartuffe siger: I hvor andægtige vi ere, saa ere vi dog Menneſker; og jeg er bange, at den store Dorſan med alle sine glimrende Fuldkommenheder dog har haft sine ſmaa Skøbeligheder; i det mindſte har nogen (Du maae ſelv giette hvem) funden Lejlighed til at ſætte Finands Collegiet i fuld Giering, hvis Myndighed er det eneſte, ſom kan døde Tyrſtens Kierlighed, der ſikkert vil paatage ſig Dorſans Forſvar med en lydelig Roſt. Vel veed jeg, at Moralister, Philoſopher, og hvad alt dette fladdrende Utoy hedder, vil ſige: at om Redeligheden paatog ſig menneſkelig Skikkelse, ſaa kunde Hofrænkler giøre den miſtænkt, men med alt det, er det dog meget ydmygende for den menneſkelige Natur, at ſee daglige Beviis paa, at jo ſtorre Berømmelſer en Mand har erhvervet ſig jo flere bereedvillige Hænder findes der til at løſte ham ned fra ſin opnaaede Høyde, og ſætte ham iblandt de almindelige Menneſkers Tal. Du kan aldrig foreſtille dig, hvilken Forandring det Uvejr, ſom ſynes at bryde løs over Dorſan, har giørt hos hele Verden: De, ſom forhen davede alles Øren med hans Lovtaler, igiennembegle ham nu med ſamme Heftighed; en Deel tier ganske ſille, men ingen paafaaer Umueligheder i Anklagelſens Rigtighed, undtagen din Ven Melicourt.

Dette

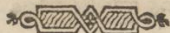

Dette vil sikkert forekomme dit tykke Hoved utroeligt, aller-
 helst da jeg har dobbelt Aarsag til at hade Dorsan, først for
 hans urimelige Paastand, at nogle Aars Opyartninger ved
 Hoffet ikke gjorde berettiget til at foredrages andre, uden
 naar det, han kalder Fortienester vare lige, og dernæst fordi
 hans Rang og Værdigheder stikker Grevinden af Orvilles For-
 sængelighed saa stærk i Øyaene, at det holder hende fra at
 sætte mine forsaldne Kinandsfer paa god Fod igien. Denne
 sidste Aarsag har vel et Stik af Jaloufie, men tænk for
 Himlens Skyld ikke, at jeg er forliebt; thi ingen uden en
 smeltende Seladon kunde finde Behag i hendes paatagne store
 Soelsomhed og Menneske-Kierlighed, hvoraf hun dog i Grun-
 den ikke har mere end din Ven. Hun har nyelig faaet en
 Besøgelse af sin Søster Baronesse S... og hendes Daatter,
 men dersom den sidste havde sin Tantes Midler, saa tog jeg
 tusende gange heller Naget paa med hende. I det mindste
 blev jeg fristet til at forsøge hvad Indtryk jeg formaaede at
 gjøre i et uerfarent Hierte, der ikke er vandt til andre Fore-
 stillinger om Verden, end de man gjør sig i Provindsferne,
 hvor hele Selskabet bestaaer af nogle klodsede Hiemsfodninger.
 Imidlertid seyler det hende hverken paa Forstand eller Vid;
 hun har adskillige gange ladet mig føle Braaden af den saa
 stærk, at jeg vilde give meget for at kunde finde Leylighed til
 at hævne mig ved at vende mine Batterier imod hende, og
 ved Forsikringer, Sukke og Taare tvinge hende til at over-
 give sig paa Raade og Uraade; men det er mig umueligt at
 finde hende allene, og i hendes Tantes Nærværelse tør jeg
 ikke engang lade, at jeg bliver vaer, at Søster-Daatteren er
 til

tilfælde. Denne Komme har med alt det, dog høveligen foruroeligen mig; jeg kan slet ingen Marsag udfinde til den; og er tillige meget bange for, at Dorsans Partie er voyet ved den, og at om han dømmes skyldig, som jeg ikke har Marsag til at tvivle om, at De da skal drage Fordeel af Grevindens Forsængelighed og saae den paa Deres Side ved at forestille hende, hvor stor og ubødelig en Værelse hun ikke vilde indlægge sig ved at erstatte saa værdig en Mand sin Lykkes Fortiis, eller og, som værre var, at overtale hende at give ham sin Haand førend Uvevret bryder ret løs. Du kan aldrig forestille dig hvilken Afgud den gamle Baronesse gjør af Dorsan under Paaskud af et gammelt Venstreb; min Frygt er altsaa mere end alt for vel grundet; thi Du veed selv, hvori de Tjenester bestaaer, som man almindeligen i en vis Alder faaer af dem, som i deres unge Dage vare Veninder, og det var en bandsat Streg i min Regning om hun beviste Dorsan den. For nu at forebygge dette saa meget som mueligt er, har Frontin maattet gjøre sig gode Venner med Grevinden af Orvilles Kammerpige; det er et listigt og snedigt Dyr, der ikke er nær saavel tilfreds med sit Herskab, at hun jo med langt større Fornøyselse tog sig en Mand; og for at fortiene sig den, beluurer hun baade aarke og sildig Baronessen og hendes Datter, og Frontin beretter mig hvert et Ord de taler sammen, saa snart de ere allene; og paa denne Maade haaber jeg ikke allene at komme efter, men endog at forstyrre deres Anlæg, om de skulde giøre noget, som jeg ikke var tient med. Naar Sagen moednes lidet mere, skal du saae nøyere Efterretning; belov dig imidlertid paa en Værelses Krands; thi hvem kan enten have større

Ret

Ret til den eller findes den værdigere, end Helten, der for-
maer at rive Seyers-Palmen af den hidindtil uovervindelige
Dorsans Hænder?

Melicourt.

Niende Brev.

General Dorsan til Valsan.

Indfind dig hos mig saa snart, som mueligt, min Ven,
Din Nærværelse er ikke allene høyst nødvendig for mig; men
endog den eneste Trøst, som mit Hierte kan smage i den For-
fatning jeg er, da jeg maae see min Redelighed og Troeskab
paa det allerffammeligste mistænkt.

Dorsan.

Tiende Brev.

Frøken Henriette S. til Frøken Sophia L...

Vi ere her i fuld Bevægelse med at pakke alting ind, for
at giøre en Rejse paa Landet, hvortil Lyften med et er over-
kommet min Tante, uden at nogen kan begribe Aarsagen. Hun
selv foregiver, at det er for hendes Helbreds Skyld; Min Mo-
der beholder sine Tanker hos sig selv; og jeg for min Part troer,
at hendes Stolthed har forjaget hende af Byen, siden hun
hverken